

ВІПРУЮ

№ 11 (154)
листопад
2011

Регістраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

«Голос Церкви повинен бути почутий у Європі»

25-26 жовтня в Києві відбулося чергове засідання Виконавчого комітету П'ятидесятницької Європейської Співдружності (Pentecostal European Fellowship, далі PEF). У засіданні взяли участь священнослужителі з Німеччини, Швейцарії, Фінляндії, Румунії, Словаччини, Угорщини, Італії, Молдови, Хорватії, Бельгії та України.

На засіданні, як і планувалося, були розглянуті організаційні питання щодо заходів 2012 року – таких, як: конференція в Будапешті (Угорщина), «Європейська неділя» (13 травня) і «Благовіст у Люксембурзі». Крім цього, учасники говорили про майбутнє П'ятидесятницької Європейської Співдружності та Європи в цілому.

Голова П'ятидесятницької Європейської Співдружності Інгольф Ельссель (Німеччина), наголошуючи на важливості такого роду зустрічей, сказав: «П'ятидесятницький рух, попри те, що він не дуже відомий в наших країнах, – це другий за чисельністю християнський рух у усьому світі. Він нараховує понад 650 млн. членів, у т. ч. в Європі близько 4 млн. п'ятидесятників».

Розмірковуючи про вплив християн на сьогоденну ситуацію в Європі, Михайло Паночко, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України, зауважив: «Голос Церкви повинен бути почутий в Європі. Нас хвилюють духовна ситуація і моральний стан Євросоюзу. Дуже важливо, щоб у такий складний момент, коли зло, неправда і розпуста в Європі починають прогресувати, ми розуміли, що коли з ними не боротися, вони зруйнують основи, на яких Європа формувалася. Весь Європейський Союз сильний в економічному і політичному плані лише тому, що були закладені потужні камені моралі, християнські цінності. Колишній Генеральний секретар компартії Китаю розповідав, що вони вивчали феномен Європи, щоб дізнатися, чому вона сильна. Шукали причину протягом 20 років і врешті-решт переконалися, що її сила не в економіці, не в політиці, не в культурі і навіть не у військовій могутності. Європа сильна лише тому, що в неї потужні християнські корені».

«Засідання Президії PEF ще яскравіше показало загрози та виклики, які стоять перед Європою як континентом та Церквами як духовними установами, що несуть відповідальність за свій народ. Заплановані спільні заходи загальноєвропейського масштабу мають на меті не тільки активний благовіст у столицях наших країн, але й збереження існуючих прав і свобод християн та вплив на політичні процеси в наднаціональних європейських структурах», – підсумував після завершення засідання Юрій Кулакевич, завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЕУ.

chve.org.ua

Всеукраїнська Рада Церков взяла участь у парламентських слуханнях про стан моралі в суспільстві

1 листопада в Українському домі Біблії відбулось засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яке проходило під головуванням президента УБТ Григорія Коменданта, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Глави та повноважні представники конфесій вирішили взяти активну участь у парламентських слуханнях на тему «Сучасне становище суспільної моралі в Україні, проблеми і перспективи, стан дотримання законодавства в цій сфері». Слухання відбулися 9 листопада у сесійній залі Верховної Ради України.

З цієї нагоди Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій підготувала спеціальне звернення до українського народу, в якому висловлює свій погляд на стан моралі в суспільстві та пропозиції до покращення ситуації. Текст звернення було оголошено безпосередньо під час парламентських слухань.

Члени ВРЦіРО також обговорили проблеми з отриманням віз для в'їзду в Україну іноземних релігійних діячів. З цих питань має відбутись міжвідомча

нарада за сприяння Міністерства культури України.

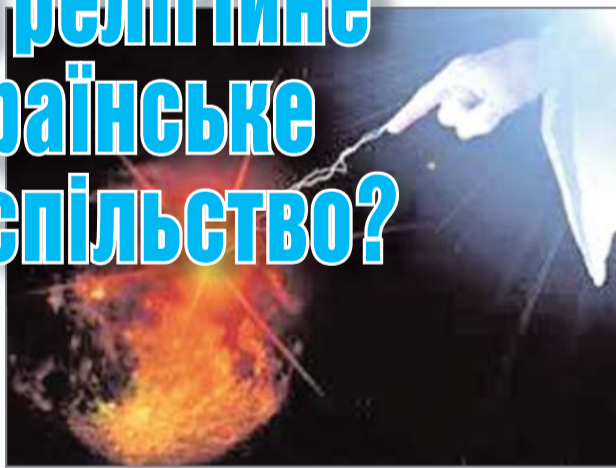
Крім цього, глави та представники конфесій висловили занепокоєння відносно рішення Уряду про скасування усіх пільг для релігійних організацій у сфері комунальних послуг. Як відомо, останні п'ять місяців релігійні організації у тарифній політиці держави прирівняні до комерційних підприємств.

На завершення засідання його учасникам було представлено директора новоствореного Департаменту релігій і національностей Мінкультури, на посаду якого призначено Володимира Любчика. Він розповів про структуру департаменту та його функціональні повноваження у сфері забезпечення діяльності релігійних організацій.

Відповідно до Положення про Всеукраїнську Раду Церков і релігійних організацій на засіданні було ухвалено рішення про передачу головування у Раді до наступної за чергою конфесії.

Зустріч завершилась фуршетом та спілкуванням у неформальній обстановці.

Чи релігійне українське суспільство?

Традиційно вважається, що українці – дуже релігійна нація. Крім того, останні розчарування в інститутах влади та низький рівень життя також сприяють виникненню в людей потреби в пошуку допомоги у надприродних сил. Про такі тенденції свідчить і статистика.

За даними опитування Міжнародного проекту соціального дослідження, яке аналізує суспільні процеси в Європі, українці перебувають на п'ятому місці на континенті за релігійністю.

71% українців вважають себе віруючими. За цим показником ми поступаємося тільки полякам, кіпріотам, побожним португальцям і словакам. Більше того, кількість тих, хто вірить у Бога, постійно зростає.

Результати опитування Центру Разумкова підтверджують, що за десять

останніх років загальнонаціональна кількість віруючих зросла на 13%.

Експерти також відзначають постійне зниження рівня суспільної довіри громадян України до всіх органів влади та значної кількості соціальних інститутів держави. При цьому довіра до Церкви залишається сталою і коливається в межах 65 – 70%.

То чим є Церква в українському суспільстві? Які ролі вона виконує і чи може стати тим духовним фундаментом, який допоможе відродитися нації і державі? Час покаже.

Американські вчені впевнені: наука приходить від Бога

У результаті п'ятирічного дослідження, проведеного під керівництвом соціолога з Х'юстонського університету Райс Елен Екланд, виявилось, що більшість американських вчених впевнені: релігія і наука не суперечать одна одній.

Соціологи опитали 275 вчених з 21 університету США. Серед опитаних були фахівці в галузі біології, фізики, хімії, соціології, економіки, психології та політології. Лише 15% респондентів заявили, що, на їхню думку, релігія і наука перебувають у постійному протиріччі. Переважна більшість учених переконані, що як віра, так і наука – це «реальні шляхи до знань».

«Громадськість часто думає, що з розвитком секуляризації і науки знижується релігійність. Наука нібито витісняє віру. Результати такого роду досліджень, проведених серед всіма шанованих учених, багато з яких вважають себе світськими, нерелігійними людьми, дозволяють ширше поглянути на цю проблему», – пояснила керівник дослідження.

Об'ємні інтерв'ю, взяті в американських вчених, показали: ті з них, хто може примирити науку і віру, часто переконані, що «наука приходить від Бога», а також

у тому, що «наука і віра надають реальну можливість вивчення та розуміння життя».

credo.ua.org

Слова мудрості: «Якщо ви хочете себе з кимось порівняти, порівняйте з Христом».

Сьогодні треба вміти жити. Це вміння цінується більше, як вища освіта. Таких людей не люблять, але ті, хто не любить, у глибині душі їм заздять. Вони вміють отримати вигоду в будь-якій ситуації, виходять сухими з будь-якої проблеми. Про них кажуть: «І в воді не тонуть, і в вогні не горять». Вони задарма або за півціни нічого не будуть робити. З такими людьми не пропадеш. Словом, вміють жити!

Мистецтво вміти жити

Впевнений, що такі люди навіть в умовах теперішньої кризи зуміють непогано влаштуватися. Вони і біду повернуть на свою користь. Але таких не так вже й багато. А що ж робити тим, хто не вміє жити? Вчитися! Нині стільки вже пропонується книжок та відеосемінарів на тему, як досягнути успіху в житті, що дивуєшся, чому ще залишаються невдахи. Напевне, лінуються вчитися мистецтву «правильно» жити.

І на фоні всіх тих сучасних героїв якось блідне постать апостола Павла. Хоча варто зауважити, що замолоду, тоді, коли він був відомий як Савл, він умів жити. Навіть досягнув деяких висот, був шанованою людиною в певних колах, і перед ним відкривалося чудове майбутнє як стосовно кар'єри, так, ймовірно, і матеріальних благ.

Але несподівано Савл змінює напрям свого руху і поводить себе ой як нерозумно. Він свідомо відмовляється від райдужних перспектив, терпить зненаву, переслідування, нерозуміння, фізичні недуги. Дивний чоловік!

Однак в одному зі своїх листів до знайомих він написав такі слова: «Умію я бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці» (Фил. 4:12).

Уважно вчитавшись у ці слова, можна зрозуміти, що апостол за своє життя навчився чогось такого, чого немає у тих, хто «вміє жити». Вміти жити серед розкоші і достатку – не така вже й мудра річ, а от жити в бідності, в нестатках не кожному вдається.

Аналізуючи нинішню кризову ситуацію, розмови та паніку навколо неї, приходиш до висновку, що людей лякає зовсім не те, що мало б лякати. Якоюсь мій десятирічний син запитав: «Тату,

а що то таке – «криза»? Усі про неї говорять, бояться її, а я ніяк не можу зрозуміти: ми не голодуємо, є де спати, в хаті не холодно».

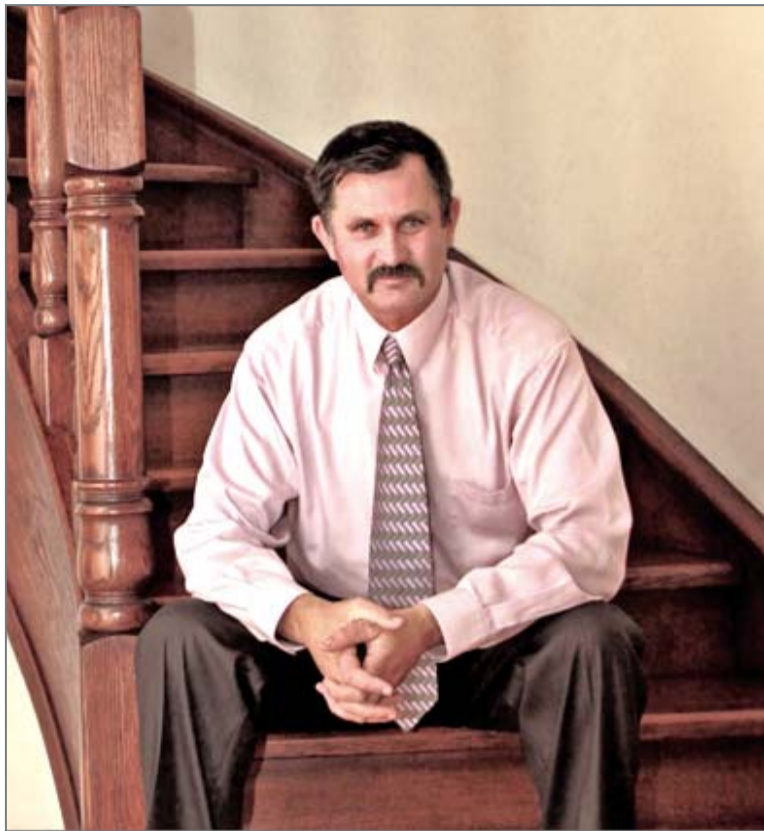
Дійсно, у нас немає голоду (цьогорічний врожай зернових в Україні найбільший за останні десятиліття), у магазинах все є, ми не втікаємо від куль та снарядів, не ховаємося у підвалах. То що ж нас так лякає у кризі?

Перш за все те, що ми не зможемо жити так розкішно, як звикли. Для різних людей планка розкоші була різною, але тепер її доведеться значно знизити. Тепер доведеться у чомусь собі відмовляти. І, як правило, те «щось» – не хліб насущний чи остання сорочка, ні, на прожиття вистачає; відмовлятися доведеться від речей, які важко назвати «товарами першої необхідності», але які так міцно увійшли в наше життя і серце, що втратити їх – справжня катастрофа. Люди панічно бояться втратити те, що їм так подобалося.

Прочитав якось про результати одного опитування. Виявляється, прості українці готові економити на продуктах харчування, але не збираються відмовлятися від мобільних розмов, модного одягу та розваг. Вони не вміють жити скромно! І саме в цьому полягає найбільша трагедія нинішньої кризи. Людей лякають не стільки голод та холод (яких, надіємося, і не буде), як те, що вони будуть не так розкішно, як звикли, жити.

Так, апостол Павло досягнув великого успіху, навчившись жити не лише в достатку, але й у бідності. Це не так просто. Не просто зберегти радість та мир у серці, коли їздив на «Мерседесі», а тепер – на «Жигулях».

Зрозуміло, що багатьом українцям буде непросто у нинішній ситуації. Хтось втратить роботу, хтось – прибут-

ки у бізнесі, хтось не зможе побудувати хату чи купити автомобіль. Зрозуміло, що це негативні явища, які не додають настрою та радості. Але Павло радів і знаходив задоволення як у достатку, так і в кризових моментах.

Чи вмієш ти, читачу, жити в умовах кризи? Не виживати, а жити радісним, повноцінним життям, коли ціни ростуть, а зарплата знижується, коли доводиться у чомусь відмовляти собі, коли не вдається купити престижний автомобіль?

Але як навчитися цьому, на яких курсах, запиташ ти. Запитай про це в апостола Павла. У листі до филип'ян

він розкриває свої секрети: «Те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:7-8).

Секрет вміння апостола жити з миром та спокоєм на серці полягав у тому, що він придбав те, чого не може забрати ніяка криза чи природний катаклізм, те, що має цінність як у достатку, так і в бідності. І цим скарбом для нього став Ісус Христос.

Чому нині люди так бояться втрати-

ти те, що вони здобули своїми вміннями чи своєю працею? Бо воно найважливіше для них, і коли його забрати, втрачається сенс життя, втрачається все. Але коли для людини найбільший скарб – це Ісус Христос, це спасіння, яке Він приніс для її душі, усі інші речі будуть мати другорядне, тимчасове значення. Маємо достаток, досягли певного рівня матеріальних благ – слава Богові. Прийшла чорна смуга, настала криза, яка змусила «затягнути пасок», втратили щось – і за це подяка Господу, не будемо падати у відчай, бо в нас залишився Небесний Батько.

Десь читав про випадок, який стався в сім'ї одного підприємця. Він мав свій бізнес, непогано жили, був дім, був достаток. Але з певних причин бізнес раптово зруйнувався – і чоловік втратив не тільки прибуток, але й дім та звичний спосіб життя. Геть розбитий, він сидів у своїй кімнаті, навіть не бажаючи ні з ким говорити. І тут до нього підійшла шестирічна донька, яку він дуже любив. «Тату, чого ти такий сумний?» – запитала вона. «Доню, я втратив усе. Геть усе», – з безнадією промовив батько. Дитина якусь хвилю мовчала, а потім зі здивуванням відповіла: «Тату, але ж я і мама залишилися в тебе!».

Для багатьох християн сьогоднішня ситуація – це своєрідне випробування віри. Чи навчилися ми жити? Жити по-справжньому, по-біблійному, а не з позицій розбещеного, гріховного світу? Чи можемо ми сказати у нинішній непростий і воістину кризовий час, що найбільше наше багатство залишилися неушкодженими? Чи можемо сказати так, як сказала людина, яка досягла вершин у мистецтві вміння жити: «Я все можу в Тім. Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі!».

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор
журналу «Благовісник».

Християнське вчення у ХХІ столітті

Виступ на II Всеукраїнській конференції християн-юристів «Біблійні цінності в юридичній діяльності»

Сьогодні в царині християнського соціального вчення відбувається нове повернення до джерел – і в православ'ї, і в католицизмі, і в протестантизмі. Християнам потрібно усвідомлювати характер змін в соціальному вченні, оскільки саме від соціального вчення залежить і конкретна позиція Церков щодо питань права, соціального устрою, моралі, захисту прав людини, особистості і колективної відповідальності та свободи.

Християнство в сучасному суспільстві є тим ферментом, який не дозволяє суспільству або перетворитися на масу, або розпастися на хаос. Залишки християнської культури та моралі, незаглушений голос природної людяності – ці дві мелодії все ще дозволяють пісні людства тривати. Хоча хвилі какофонії все сильніші та сильніші – і яким буде фінал симфонії, сьогодні передбачити неможливо.

У найближчій десятиліття ми станемо свідками та учасниками нової боротьби християн за власні права – боротьби за право зберігати і розвивати власну ідентичність. У людини є право залишатися людиною. У християнина повинно бути право залишатися християнином, вільно жити, як християнин, і вільно висловлю-

Юрій ЧОРНОМОРЕЦЬ
доктор філософських наук

відстоювання християнської та національної ідентичності сьогодні має спиратися на ідею прав людини. Християни повинні наголошувати на своїй інтерпретації прав людини, на своєму праві бути собою, на своїй свободі проповіді морального та суспільного ідеалу.

Загалом же все ХХІ століття буде присвячене виконанню більшого завдання – завоювання симпатій суспільства. Епоха модерну, цієї нової античності, закінчується. Християнство, слава Богу, що епоху пережило, хоча і зі значними втратами. Християнські теологи сьогодні вважають очевидним, що людство стоїть на порозі нового середньовіччя. І від сьогоднішнього покоління християн залежить, яким буде це нове середньовіччя: християнським чи мусульманським? Розквітом культури чи її занепадом? Хаосом нового варварства чи оновленим життям людської цивілізації?

Отже, відповідальність християн сьогодні – це відповідальність не лише за відстоювання

своєї ідентичності та за християнське ставлення до інших, але і відповідальність за християнізацію майбутнього соціального устрою. Не випадково один із останніх мучеників минулого століття о. Олександр Мень закликав пам'ятати: «Християнство лише починається!».

Оновлення богослов'я, оновлення соціального вчення, нова евангелізація – усе це єдина стратегія, необхідна не лише для Церкви, але і для суспільства. Без відповідальності християн за все суспільство людство просто не зможе вижити в нову епоху.

Ще раз підкреслимо: християни не повинні нав'язувати суспільству християнізацію, але повинні постійно пропонувати суспільству християнську альтернативу. А для того, щоб пропонувати, християни, особливо християни-політики та християни-юристи, мають знати сучасну християнську теологію, сьогоднішнє соціальне вчення Церков, вміти ефективно провадити в життя нову, радикальну евангелізацію.

Нова епоха – нова відповідальність християн. Відповідальність за збереження і розвитку своєї ідентичності, за роботу постійної пропозиції християнської альтернативи в сьогоднішньому суспільстві з його перманентними кризами. І якщо таку роботу з пропозиції християнської альтернативи будуть проводити лише керівники Церков, а не кожен свідомий християнин – то християнство не має майбутнього.

Оновлене соціальне вчення католицизму, протестантизму та православ'я має діяти до кожної християнської громади, до кожного християнина. І має вивчатися в університетах як християнська пропозиція для сучасності.

Без права на помилку

Молодь із київських євангельських церков в суботу, 29 жовтня, відвідала конференцію «Без права на помилку» в церкві «Філадельфія» (м. Київ) з відомим проповідником і сімейним консультантом Павлом Кулакевичем. Мета конференції – дати молодим християнам правильне розуміння дошлюбних відносин та умов створення щасливої сім'ї.

На підставі багатьох біблійних прикладів, а також прикладів зі свого життя та життя інших братів і сестер Павло Кулакевич закликав молодь правильно будувати дошлюбні відносини і стосунки в родині. Важливо зберегти чистоту і святість до шлюбу, уникати загравань і правильно розуміти очікування іншої людини.

Промовець також говорив про те, що молоді люди повинні вміти правильно спілкуватися зі своєю нареченою або нареченим до весілля, щоб їхнє подружнє життя було щасливим.

chve.org.ua.

Біблія про Трійцю

Найскладнішим моментом у християнській концепції Трійці є те, що способу належним чином пояснити її не існує. Жодній людині неможливо повністю зрозуміти Трійцю, а тим більше пояснити. Бог значно величніший за нас, тому не слід очікувати, що ми зможемо повністю зрозуміти Його. Біблія навчає, що Отець є Богом, Син є Богом і Святий Дух є Богом. Біблія також говорить, що є лише один Бог. Хоча ми можемо розуміти деякі факти про взаємозв'язок між Особами Трійці, загалом це питання неосяжне для людського розуму. Та все ж це не означає, що доктрина про Трійцю неправильна або небіблійна.

Досліджуючи це питання, треба мати на увазі, що слово «Трійця» не вживається у Святому Письмі. Цей термін був застосований з метою описати триєдиного Бога – три співіснуючі, вічні Особи, Які є Богом. Це жодним чином не означає існування трьох Богів; Трійця – це один Бог у трьох Особах. Навіть якщо термін «Трійця» і не зустрічається в Біблії, немає підстав уникати його використання, адже доцільніше вживати це слово, ніж «три співіснуючі, вічні Особи, що утворюють єдине Божество».

Якщо це для вас проблематично, зверніть увагу на наступне: слово «дід» також жодного разу не зустрічається у Біблії, хоча ми добре знаємо, що там згадуються дідуся, такі як Авраам, який був дідом Якова. Тому не варто надто зосереджуватися на самому слові «Трійця». Що насправді важливо, то це те, що це біблійна ідея, представлена словом «Трійця».

А тепер звернімо увагу на біблійні тексти, що стосуються Трійці:

Існує один Бог: Повторення Закону 6:4; 1 Коринтян 8:4; Галатів 3:20; 1 Тимофія 2:5.

Трійця складається з трьох Осіб: Буття 1:1; 1:26; 3:22; 11:7; Ісаї 6:8; 48:16; 61:1; Матвія 3:16-17; 28:19; 2 Коринтян 13:14.

При ознайомленні зі старозаповітними текстами в пригоді стає знання давньоєврейської мови – у Книзі Буття 1:1 вжитий множинний іменник «Елогім», а в Буття 1:26; 3:22; 11:7 та в Ісаї 6:8 використано множинний займенник «нас».

Те, що ці слова стосуються більше як двох осіб, не викликає жодних сумнівів. Річ у тому, що в той час, як в українській мові ми маємо лише дві форми: одну та множину, в єврейській існує три – однарна, подвійна та множинна. Подвійна

використовується лише щодо парних предметів, таких, як очі, вуха та руки. Вищезгадані слова «Елогім» та «нас» вжито у множині, тобто вони стосуються трьох або більше осіб (Отець, Син, Дух Святий).

В Ісаї 48:16 та 61:1 Син говорить, посилаючись на Отця та Святого Духа. Порівняйте Ісаї 61:1 із Луки 4:14-19, аби переконатися, що це говорив Син. У Матвія 3:16-17, де описується Ісусове хрещення, змальований Бог-Святий Дух, що сходить на Бога-Сина, в той час як Бог-Отець проголошує Своє благовоління на Сина. У Матвія 28:19 та 2 Коринтян 13:14 також згадуються три окремі Особи Трійці.

Члени Трійці розрізняються у багатьох біблійних текстах. Дух відрізняється від Господа (Числа 27:18) і від Бога (Псалом 51:10-12). Бог-Син відрізняється від Бога-Отця (Псалом 45:6-7; Євреїв 1:8-9). У Новому Заповіті, в Івана 14:16-17, Ісус говорить з Отцем про Помічника, Святого Духа, а це свідчить, що Ісус не вважав Себе ні Отцем, ні Святим Духом. Це стосується всіх інших місць в Євангеліях, де Ісус звертався до Отця. Чи звертався Він до Себе? Ні. Він розмовляв з іншою Особою Трійці – Отцем.

Кожний член Трійці є Богом: Отець є Бог – Івана 6:27; Римлян 1:7; 1 Петра 1:2. Син є Бог – Івана 1:1, 14; Римлян 9:5; Колосян 2:9; Євреїв 1:8; 1 Івана 5:20. Святий Дух також є Бог – Івана 14:16-17; Дії 2:1-4; 5:3-4; Римлян 8:9; 1 Коринтян 3:16.

«Субординація» в межах Трійці: Біблія свідчить, що Святий Дух підпорядковується Отцю та Сину, а Син підпорядковується Отцеві. Це внутрішній зв'язок, який не заперечує божественності кожної Особи Трійці. Це, просто-на-просто, сфера, яку наш обмежений розум не

може зрозуміти стосовно необмеженого Бога. Більше про взаємостосунки Сина з Отцем дивіться: Луки 22:42; Івана 5:36; 20:21; 1 Івана 4:14. Про Святого Духа див.: Івана 14:16; 14:26; 15:26; 16:7 та особливо Івана 16:13-14.

Функції окремих членів Трійці: Отець – це найвище джерело або причина: всесвіту (1 Коринтян 8:6; Об'явлення 4:11); Божого відкриття (Об'явлення 1:1); спасіння (Івана 3:16-17); діяльності Ісуса як людини (Івана 5:17; 14:10). Усі ці речі походять від Отця.

Син – це Посередник, через Якого Отець звершує наступну роботу: творіння та утримання всесвіту (1 Коринтян 8:6; Івана 1:3; Колосян 1:16-17); божественне відкриття (Івана 1:1; Матвія 11:27; Івана 16:12-15; Об'явлення 1:1); спасіння (2 Коринтян 5:19; Матвія 1:21; Івана 4:42). Отець робить усі ці речі через Сина, Який діє як Посередник.

Через Святого Духа Отець звершує таку роботу: творіння та утримання всесвіту (Буття 1:2; Іова 26:13; Псалом 104:30); божественне відкриття (Івана 16:12-15; Ефесян 3:5; 2 Петра 1:21); спасіння (Івана 3:6; Тита 3:5; 1 Петра 1:2); Ісусове служіння (Ісаї 61:1; Дії 10:38). Таким чином, Отець здійснює всі ці речі силою Святого Духа.

Жодна з популярних ілюстрацій не описує Трійцю достатньо точно. Порівняння з яйцем (або яблуком) не годиться, тому що шкаралупа, білок і жовток – це складові яйця, проте окремо вони не є яйцем. Отець, Син і Дух Святий не є складовими Бога – кожен із Них є Богом. Ілюстрація з водою дещо краща, але вона також не описує Трійцю адекватно. Рідина, пара та лід – це форми води. Отець, Син і Святий Дух – це не форми Бога, адже кожен із Них є Бог. Отже, хоча кожна з цих ілюстрацій може надати нам уявлення Трійці, картина ця не буде цілком точною. Безмежного Бога неможливо повністю описати обмеженими ілюстраціями. Замість зосередження на Трійці, звернімо увагу на Божу велич і безмежно вищу природу за нашу. «О глибини багатства, премудрості й знання Божого! Які незбагненні Його суди і невідомі Його дороги! Бо хто пізнав розум Господній? Або хто був порадником Йому?» (Римлян 11:33-34).

Чим нам загрожує «любов на ТНТ»?

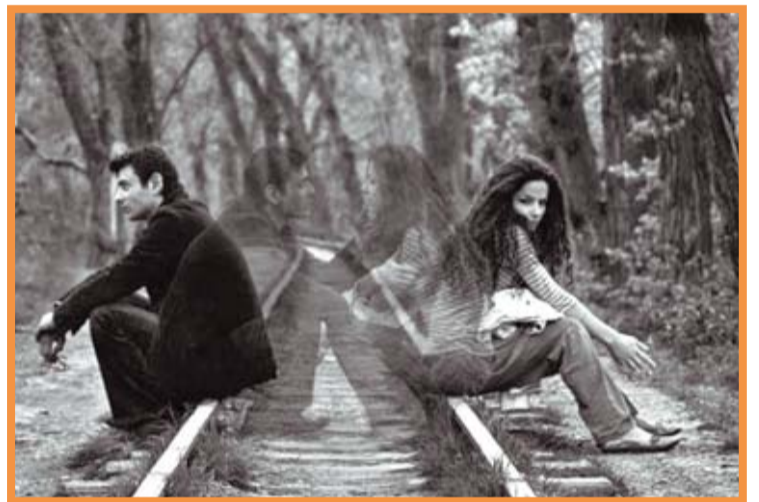
І знову про «Дім-2»

Сьогодні ми поговоримо про той соус, під яким подає глядачеві їжу телеканал «ТНТ». А саме – про любов.

Девіз шоу: «Збудуй свою любов!»). Постійно в рекламі і закладах до програми фігурує вираз: «Місто любові, «Нова любов» і т. д. У мережі передач цього каналу «Дім-2» дісталася категорія «Любов на ТНТ». Тобто слово «любов» явно і наполегливо пропонується для виразу суті цієї телепрограми.

Спробуйте уявити, що все склалося саме так, як повинно бути за легендою творців проекту. Усі (ну, або майже всі) учасники проекту знайшли взаємну любов.

Саме полюбили, а не «створили подружжя». І що в результаті? Усі ходять, взявшись за руки, привітно усміхаються кожному, а залишившись на самоті, воркують, як голубки. Що відчуватиме типовий глядач, дивлячись на все це?

Нудьгу! Дещо перефразовуючи класика, можна сказати, що всі закохані пари схожі одна на одну, а кожна пара, в якій любові немає, переживає свою нелюбов по-своєму. Ось за цими сплесками нелюбові глядач здатний спостерігати довго і прискіпливо. Так вже влаштована звичайна людина.

Уявімо, що когось забреде в голову ідея зробити телепрограму, в якій будуть сюжети про те, як люди прокидаються вранці і усміхаються новому дню. Потім ідуть на роботу, не перевищуючи швидкості і зупиняючись на жовтому сигналі світлофора. Ввечері, чесно відпрацювавши, повертаються додому і проводять час з сім'єю.

Таку передачу швидко прибрали би через низький рейтинг. Люди її не дивилися би, тому що там нічого не трапляється. Ось якщо обкурений підліток, проїжджаючи на червоне світло, збив трьох жінок, або п'яний чоловік розстріляв з рушниць сусідів – ось це викликає у середньостатистичного глядача велику зацікавленість! Це завтра можна буде обговорити зі всіма знайомими.

Однак нікому не спадає на думку сказати, що передача про автодорожні пригоди – це програма про дотримання правил дорожнього руху. І ніхто не скаже, що кримінальні хроніки – це передача про законопослушність. А ось «Дім-2» вперто намагаються показувати як телешоу про любов. Але ж, за своєю суттю, це шоу про нелюбов і про пригоди в людських стосунках.

Те, що ці злочини проти любові звершуються в штучно створеній обстановці, не відрізняє їх від аналогічних злочинів, які відбуваються в реальному житті. Просто телевізійникам так зручніше і дешевше знімати. Думаю, що якби їм дали ліцензію на вбивство, вони перестали би гнатися за міліцейськими опергрупами в пошуках гарячих репортажів. Замість цього на екранах появились би реаліті-шоу, в якому учасники періодично стріляють один в одного. А причини, що змушують це робити, були би знайдені і оформлені в правилах проекту.

Аналогічно проект «Дім-2» організований і управляється таким чином, щоб кількість інтриг, скандалів і зрад не опускалася нижче певного рівня. Випадковою людиною на проект вивається якраз та, яка прийде сюди шукати саме любов, а не популярність і гарне життя. Тобто заявлена спрямованість цього телешоу суперечить істинній. Кажучи інакше, продюсери телеканалу нас просто обдурюють.

А тепер подивимось, чи такий невинний цей обман. Автори проекту – далеко не перші, хто експлуатує тему любові для заробітку. Ще на світанку пострадянського телебачення появилось телешоу «Любов з першого погляду». У зібраних у випадковому порядку (будемо вважати так) молодих людей створювалися пари. Потім молоді люди в цих парах, що краще пізнали і зрозуміли одні одних, мали шанс виграти коштовний приз. Схоже, правда?

Але відчуваєте різницю в реалізації! Ті моменти, коли двоє молодих людей залишилися на самоті, глядачеві не показували взагалі! Навіть похід до ресторану, де явно нічого забороненого для показу на ТБ не відбувалося. Думаєте, режисери того шоу не розуміли, що глядачеві найцікавіше саме це? Не треба бути генієм, щоб передбачити, як сильно зріс би тоді рейтинг передачі.

Думаю, автори просто не хотіли порушувати табу, ім'я якому – інтимність. Любові не потрібні свідки. І закохана пара прагне до усамітнення саме для того, щоб її не бачили. Показувати відносини мільйонам цікавих і стверджувати, що це любов – майже завжди обман. Бо вже сам факт показу здатний вбивати любов.

І на «Любов з першого погляду» казати, що там в кожній парі народжувалась любов, було би щонайменше лукавством. Але там далі цього лукавства не йшли. Тому важко припускати, що та передача завдала якоїсь шкоди глядачеві.

У випадку ж із «Домом-2» ситуація зовсім інша. І річ не лише в тому, що глядач постійно занурюється в атмосферу скандалу і негативу. Генеральна брехня цього шоу – що все це і є любов'ю, рано чи пізно проникає в душу навіть зрілої людини.

Можете уявити собі, що коїться в душі підлітка? Те, що більша частина глядацької аудиторії – дівчата і юнаки шкільного віку, це факт. Їх мами і батьки ще мали можливість отримати досвід романтичного кохання, читаючи «Червоні вітрила» чи щось такого роду. Але навіть вони деградують під впливом брехні про любов.

Здогадайтесь, що буде з одинадцятилітньою дівчинкою, котра черпає знання про любов лише з таких джерел, як «Дім-2». Приблизно те саме, що й при вивченні дитини правил дорожнього руху по передачах про випадки на дорогах. Вона буде щиро вважати, що любов саме така і є, як у «Домі-2». І дуже скоро ми побачимо покоління дорослих людей, які не вміють любити.

Володимир ВОЛОДИН.
«Школа життя».

Конференція християн-медиків зібрала понад 400 учасників з 20 країн світу

Конференція відбулась під патронатом Тернопільського державного медичного університету ім. І. Я. Горбачевського за підтримки міжнародних організацій Partnership in International Medical Education (Великобританія), Асоціації «Духовне відродження» (Україна – США), Mission to the World (США), International Christian Medical & Dental Association (ПАР). Листи на підтримку конференції організатори отримали від багатьох політиків – представників різних політичних партій, державних чиновників, християнських конфесій. До організації заходу активно

Як повідомляти родичам про смерть близьких і долати власну втому? Яка відповідь лікаря-християнина на питання смерті і катастрофи? І зрештою, яким лікарем бути, щоб подолати дуалізм між лікарем і пацієнтом і практикувати медицину, базовану на загальнолюдських цінностях? Саме такі питання обговорювали учасники Міжнародної християнської науково-практичної конференції, що проходила в Тернополі 29-30 жовтня. У ній взяли участь понад 400 делегатів, серед яких – студенти-медики з України та іноземці, що навчаються в Україні, а також спікери з Великобританії, США, Канади, Нідерландів, Сербії, Росії, Польщі.

вувших медичних тем, але й складних питань біо- та професійної етики: стосунків між пацієнтами та лікарями, паліативної допомоги, інтегральності професії, співчуття до пацієнтів тощо.

Особливе зацікавлення серед студентів викликали теми, які стосувалися емоційної складової роботи лікаря, зокрема, питання з психології.

«Жодна інша професія не дає такої можливості для зцілення і надії. Щоб бути найкращими, медики повинні зважати на «цілісну людину», – наголосив один із співорганізаторів конференції, президент «Української медичної місії» Джеймс Пейпін.

Багато зі спікерів, професійних медиків-іноземців, які проводили майстер-класи, немало років працюють в Україні у сфері медицини та соціальної роботи. Так, д-р Джеф Крейн працював в Україні у 2007 році, розпочинаючи християнське служіння у сфері охорони здоров'я та у сиротинцях. «Я щиро вірю, що лікар-християнин може професійно і належним чином виявляти свою віру у медичній практиці», – зазначає доктор Крейн.

Професор Гілл Одендал, директор «Глобальної ініціативи протидії СНІДу», учасник всесвітньої конференції, присвяченої проблемам ВІЛ/СНІДу у Мехіко (2008 р.), ділився зі студентами темами стосовно запобігання захворюванню на СНІД та стигматизації хворих на СНІД, а також розповів про фінансову підтримку програм протидії СНІДу.

Кілька його семінарів викликали бурхливу реакцію серед студентів, які були вражені наведеною статистикою і згаданими фактами.

Варто зазначити, що на участь іноземних доповідачів організатори не витрачали коштів – майже всі вони приїхали за власний рахунок, щоб послужити молодим колегам з України своїми знаннями і досвідом.

З огляду на те, що більшість іноземних студентів в українських медичних закладах – це вихідці з Африки та Близького Сходу, окремо учасники конфе-

ренції розглянули проблему ксенофобії.

Яна Салахова, представник Міжнародної організації з міграції (ІОМ) в Україні розповіла іноземним студентам про те, як важливо захищати свої права в університетах, гуртожитках і що робити, коли ці права порушують.

«Наша організація проводить моніторинг нападів на іноземців на расовому підґрунті, і за останні чотири роки 75 студентів стали жертвами таких нападів, а це четверта частина усіх зафіксованих випадків. Деякі дослідження свідчать про те, що 50% студентів-іноземців стикаються з різними проявами дискримінації», – зазначила вона.

«Конференція іноземних християн-медиків у Тернополі стала найбільш масштабним заходом асоціації Альянсу християн-професіоналів: і за кількістю людей, що відвідали саму конференцію, і за географією країн, які представляли учасники та звідкіля приїхали спікери»,

– зазначив заступник голови медичної Асоціації по роботі з іноземними студентами Вільям Ламтей.

Після конференції відбулося кілька важливих подій: зустріч організаторів, спікерів та делегатів із ректором Тернопільського національного університету, круглий стіл із викладацько-професорським складом, під час якого, окрім професійних питань, обговорювалися застосування християнських принципів в роботі лікаря, зустріч делегатів конференції з працівниками університетської лікарні.

За підсумками конференції було домовлено про розвиток міжнародної співпраці між Тернопільським державним медичним університетом та медичними школами Брайтона і Оксфорда. Ця співпраця включатиме обмін досвідом та фахівцями.

**Олена КУЛИГІНА,
Мар'яна КАРАПІНКА,
РІСУ.**

нагоду здобути практичні знання і навички. Говорячи про співвідношення духовної і наукової складових заходу, Ростислав Семиков, координатор Асоціації християн-професіоналів, зазначив: «На початку ми говоримо про стосунки з Богом, християнські засади служіння медиків, а далі розпочинаються семінари, які дають учасникам суто практичні знання і навички.

Такий підхід до системи освіти я побачив свого часу в Оксфорді, і він мені дуже сподобався. Тепер ми намагаємося застосувати це на наших конференціях. Коли обговорення професійних тем відбувається у малих групах, це спонукає студентів до того, щоби вони особисто спілкувалися з лекторами, фахівцями високого рівня. Крім того, це допомагає молоді вчитися думати, мислити, ставити запитання і шукати відповіді, а не отримувати готову інформацію, яку треба заучувати. І от такі новації ми намагаємося впроваджувати в наше християнське професійне середовище, щоб змінити його і принести біблійні принципи в професійні кола, а звідти – у все суспільство».

Загалом протягом двох днів конференції відбулося більше 50 різноманітних майстер-класів, що стосувалися не лише

додулися представники УГКЦ на Тернопільщині, євангельські церкви, представники молодіжної організації «Обнова» тощо.

Організаторами конференції спільно виступили «Альянс християн-професіоналів», «Християнська медична Асоціація України» та «Українська медична місія».

Серед спікерів – викладачі Оксфордського університету, Королівського медичного коледжу Великобританії та інших британських, американських і європейських університетів.

Мета конференції – зібрати і познайомити молодих медиків-християн – як українців, так і іноземців, які здобувають освіту в Україні, дати їм практичні знання з медицини із застосуванням принципів християнського вчення та відповідну мотивацію, допомогти їм зростати професійно і духовно.

Участь у конференції взяли іноземні студенти-медики практично з усіх медичних вишів України. Близько 25% учасників становили українські студенти.

Провідною темою конференції була «Цілеспрямована медицина». На початку заходу, під час вступної сесії, учасники обговорили християнські засади служіння медиків. Пізніше, під час майстер-класів, мали

Операції не треба

● ЗВИЧАЙНЕ БОЖЕ ЧУДО

19 вересня 2006 року в сім'ї Малкових народилася третя дитина, дочка Ліліана. На третій день після пологів Олена помітила на своєму тілі пухлину, яка візуально була видимою, виступаючи з правого боку. Обстеження УЗД виявило пухлину розміром 15x10x6 см. Лікарі наполягали на терміновій операції. Пухлина була заповнена якоюсь рідиною, ймовірно, кров'ю чи гноем. І будь-якої миті могла тріснути.

— Почувши цю звістку, я спочатку запанікувала, — розповідає Олена. — Але вирішила відмовитися від операції, переживаючи за нашу новонароджену дочку. Дитина мала високий білірубін, і їй потрібно було перебувати під медичним наглядом, тому я не хотіла залишати її саму.

В організмі Олени йшов запальний процес, про що свідчила температура, яка вже кілька днів трималася на позначці 38. А повторне обстеження УЗД лише підтвердило розміри кістоми. Лікарі призначили антибіотики, і залишили під своїм наглядом у пологовому будинку ще на п'ять днів.

— Увесь цей час ми молилися, а чоловік попросив пастора приїхати до нас у лікарню. Адже Біблія говорить: «Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє ім'я, і молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме...» (Як. 5:14-15).

Того ж дня пастор приїхав і помолвився за мене і Ліліану. У моє серце відразу прийшов мир. До цього я дуже переживала, у голову лізли різні думки, до того ж лікарі не знали, яка пухлина: зло- чи добро-якісна. А після молитви на душі спокійно стало, зник усякий страх.

Ввечері того ж дня завідувачий відділенням запропонував Олені

на вихідні сходити додому, щоб облаштувати все для дитини, а в понеділок прийти на операцію. Це Олену втішило, вона дуже хотіла додому, адже в лікарні вже провела одинадцять днів. Вихідні пролетіли незаметно: турбота про дітей, домашні справи не давали думати про лихе. У понеділок Олена вирішила не йти до лікарні, а піти через кілька днів, тим більше, що почувалася значно краще.

На прийом до лікаря вона пішла лише через місяць. Побачивши її, лікар здивувався, він думав, що вона зробила операцію в іншій лікарні, тому й не прийшла в призначений день. Результати обстеження здивували його ще більше: пухлина значно зменшилася і розміром стала з куряче яйце.

— Лікар запитав, що я робила, чим лікувалася. Я відповіла, що не лікувалася, а тільки молилась.

Він сказав: «Ну, молися далі і через місяць приходь на огляд».

Терміновість операції відпала, але лікар, як і раніше, наполягав на хірургічному втручанні. Він запропонував Олені лягти на операцію, коли вона перестане годувати грудьми. Але аж у березні 2009 року, коли дочці минуло два з половиною роки, Олена вирішила знову піти на УЗД.

Ось що вона розповідає:

— Лікар дивилася мовчки і довго. Потім запитала: «Коли в тебе була операція?». Я відповіла, що не було ніякої операції. Вона здивувалася: «Куди тоді ділася пухлина? Це само собою не розсмоктується». Почала мені щось малювати, пояснювати. Потім написала висновок, що нічого не виявлено, від пухлини й сліду не залишилося. Я вийшла з кабінету, а вона так і не зрозуміла, робила я операцію чи ні.

А ще задовго до цього дня Олена з чоловіком Олександром вирішила вірити Слову Божому, в якому Бог обіцяв зцілення. Вже тоді вони почали дякувати Богу за зцілення. І відповідь прийшла. Вони стали свідками Божої милості і любові, яку Він проявив до їх сім'ї.

Десять причин, з яких варто довіряти Біблії

Біблія говорить правду

Біблія говорить правду навіть там, де їй це, начебто, не вигідно. Вона не приховує, що Яків, батько «обраного народу», обманював. Мойсей постає не надто впевненим у собі чоловіком, котрий, намагаючись допомогти своєму народові, йде на вбивство і рятується втечею в пустиню. Давид на сторінках Біблії — не тільки улюблений цар, воєначальник і духовний лідер Ізраїлю. Він ще і забирає в чоловіка дружину, а самого чоловіка, щоб приховати свій гріх, відправляє на вірну смерть.

В одному місці Біблії народ Божий, Ізраїль, звинувачується в тому, що на його фоні Содом і Гоморра виглядають краще (Єз. 16:46-52).

Біблія говорить, що, за своєю природою, людина — ворог Богові. Майбутнє в ній передбачено далеко не безжмарне. Ще сказано, що дорога на небеса вузька, а в пекло — широка. Ніхто не скаже, що Біблія написана для тих, кому потрібні прості відповіді чи приємний, оптимістичний погляд на релігію і людську природу.

Біблія збереглася в первісному вигляді

Коли після тисяч років життя єврейської нації у вигнанні відроджувалася Ізраїльська держава, пастух-бедуїн наштотував на одну із найчудовіших знахідок нашого часу. У печері на північно-західному узбережжі Мертвого моря в розбитому глечикі були знайдені рукописи, на тисячу років старші за найдавніші відомі на той час. Одним із найважливіших документів був сувій із текстом Книги пророка Ісаї. Текст рукопису був практично ідентичний тому, котрий ми можемо прочитати у своїй Біблії. Сувої Мертвого моря піднялись з праху, мовби вітаючи народ Ізраїлю, що повертався на батьківщину. Твердження, що первісний текст Біблії загубився в глибині віків під перами недоброчесних переписувачів, було завдано нищівного удару.

Біблія свідчить сама про себе

Дуже важливо знати, що говорить про себе сама Біблія. Якби автори Святого Письма не стверджували, що говорять від імені Бога, було б досить ризиковано говорити про це на основі лише побічних свідчень. Була б у нас і інша проблема. Ми стикнулися б із цілою купою нерозгаданих таємниць, що дійшли до нас на сторінках історичних і повчальних творів. Але не було би книги, завдяки якій по всьому світу появилася неймовірна кількість церков і синagog. Якби в Біблії прямо не було сказано, що через неї говорить Бог, вона не стала б основою віри мільйонів християн і євреїв (2 Петр. 1:16-21). Але ті, хто писав Біблію,

без тіні сумніву заявляли, що їх надихнув Бог. І цьому є багато підтверджень.

Не може бути хорошою книгою та, автори якої постійно і безцеремонно обманювали щодо джерела своєї інформації. Не могли би на обмані будувати своє земне життя і надію на життя вічне мільйони людей.

У Біблії описані чудеса

Вірити, що Бог відкрив Себе Ізраїлю, можна лише в тому разі, якщо Ізраїль справді вийшов з Єгипту. Якщо Червоне море не розступилося перед ізраїльтянами, як про це розповів Мойсей, Старий Заповіт втрачає всяке право говорити від імені Бога. Не менше залежить від чудес і Новий Заповіт. Якщо Христос буквально не воскрес із мертвих, то, як говорить апостол Павло, уся християнська віра побудована на великій неправді (1 Кор. 15:14-17).

Достовірність воскресіння була підтверджена ще тоді, коли свідки цього були ще живі і в них можна було багато чого уточнити (1 Кор. 15:1-8). Багато з цих свідків загинули мученицькою смертю, і померли вони не просто за якісь абстрактні моральні чи духовні переконання, а за свою непохитну впевненість, що Христос дійсно воскрес з мертвих. Хоч мучеників в історії було багато, важливо, за що люди віддавали своє життя. За явну брехню люди не помирають.

Біблія не суперечить сама собі

40 різних авторів протягом понад 1600 років написали 66 книг Біблії. Причому 39 книг Старого Заповіту від 27 книг Нового відділяють 400 років мовчання. І всі книги, від Буття до Об'явлення, — це різні частини однієї і тієї ж історії. Зібрані разом, вони дають чіткі відповіді на найважливіші питання буття людини: у чому смисл нашого життя? Як позбутися тривоги за майбутнє? Як жити в злагоді з людьми? Як піднятися над обставинами і зберегти надію? Як примиритися з Творцем? Біблія — це не збірка різних книг, це одна велика Книга.

Біблія абсолютно достовірна

з історичної і географічної точок зору

Протягом багатьох віків багато людей сумнівалися в історичній і географічній достовірності Біблії. Але сучасні археологи раз за разом виявляють свідчення про людей, міста і народи, про яких до цього було відомо лише з Біблії. І щоразу виявлялось, що все, сказане в Біблії, достовірніше, ніж гіпотези вчених. Сучасний відвідувач біблійних музеїв і місць не може не дивуватися точності тексту Біблії у всіх історичних і географічних деталях.

Авторитет Біблії визнав Христос

Схвально відзивалися про Біблію багато людей, але ніхто не сказав про неї так переконливо, як Ісус із Назарета. Він пропагував Біблію не лише словами, а й усім своїм життям. Коли Його спокуював сатана, коли Він навчав народ, коли терпів хресні муки, Христос не залишав сумнівів у тому, що для Нього Старий Заповіт був не просто національним спадком Ізраїлю, а чимось значно більшим (Мт. 4:1-11; 5:17-19). Він вірив, що Біблія — книга про Нього Самого. Своім співвітчизникам Він казав: «Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене! Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя» (Ів. 5:39-40).

Пророцтва Біблії збуваються

З днів Мойсея Біблія передбачала події, в які ніхто не хотів вірити. Ще до того, як Ізраїль прийшов в землю обітовану, Мойсей передбачив, що Ізраїль порушить вірність Богові, втратить землю, яку йому Бог дасть, буде розпорочений по всьому світу, а потім знову збереться і відновить свою державу (5 М. 28:31). Головне ж із старозаповітних пророцтв — це пророцтво про пришестя Месії, Котрий спасе народ Божий від гріхів його і встановить Царство справедливості і миру.

Біблія залишається Біблією

Книги Мойсея були написані за 500 років до появи найраніших священних книг індуїзму. Мойсей написав Буття за 2000 років до того, як Магомет записав текст Корану. І за всі ці віки і тисячоліття не було іншої книги, яку так любили і так ненавиділи, як Біблію. Жодну іншу книгу так не купували, не вивчали і не цитували, як цю. Появляються і відходять в небуття мільйони інших книг, а Біблія залишається еталоном, за яким оцінюють всі інші книги. Це Книга № 1 західної цивілізації.

Сила Біблії змінює життя

Десять заповідей вказали дорогу до правильного життя величезній кількості людей. У псалмах Давида багато знаходили втіху в тяжкій для себе часи. Нагірна проповідь Ісуса не давала власти в гордіню і стати самовдоволеними законниками. Слова Павла про любов з 13-го розділу Першого послання до коринтян розтопили немало суворих сердець.

Що здатна зробити з людиною Біблія, можна зрозуміти, ознайомившись із життям апостола Павла, Августина, Мартіна Лютера, Джона Ньютона, Льва Толстого і Клайва Льюїса. Цілі племена і народи, такі, наприклад, як ірландські кельти, люті норвезькі вікінги чи індіанське плем'я аука в Екваторі змінювались до невпізнання під впливом Слова Божого і знайомства з життям Ісуса Христа. Нема іншого життя, яке б так впливало на життя людське.

Якщо вам не дають спокою питання про те, чи можна довіряти Біблії, ви не самотні. У Святому Письмі, як, між іншим, і у всьому, що нас оточує, є таємниці. Але якщо Біблія — те, що вона сама свідчить про себе, вам не треба намагатися самим розібратися у всіх «за» і «проти». Христос обіцяв допомогти всім, хто хоче пізнати істину про Нього і Його вчення. Головний герой Нового Заповіту Ісус сказав: «Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу» (Ів. 7:17).

Щоб зрозуміти Біблію, дуже важливо знати, що її головна мета полягає зовсім не в тому, щоб ми просто її читали. Кожна істина Писання підводить до того, що нам потрібно прощення, яке може дарувати тільки Христос.

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

Мандрівка мого життя

Життя, як мандрівка, складається з окремих кроків. Іноді об'їзди, іноді глухі кути, а іноді відбуваються несподівані чудові речі, — така мандрівка мого життя.

Мене зовуть Діні Вільянгтіас. Ось як починалася ця історія. Яюсь у справах я їхала поїздом Джакарта-Йогікарта. Експрес раптом зупинився, і жінка напроти запитала в кондуктора:

- Чому ми тут зупинилися?
- Не знаю, мадам, можливо з технічних причин.
- Що ви там бачите через вікно? — звернулась вона до мене.
- Я тут виросла. Це Гомбонг.

І почала розповідати, що трапилося зі мною тут 15 років тому. У мого батька стався серцевий напад. Він був у прекрасній фізичній формі і раптом помер. Я була вражена, мов блискавкою. Мама бідкалася, що станеться з її дитиною. Пізніше ми дізналися, що в батька був роман з тіткою Сундарі, сестрою моєї матері. Тітка була на восьмому місяці вагітності, коли батько помер.

Але це ще було не все. Моя мама також була вагітна. Я не знала, як жити далі, адже тато досі був героєм в моїх очах. Тепер я почувалася зраженою.

Мені було 12, я була найстаршою серед дітей, мама чекала дитини, тому не працювала. Як нам тепер жити? Мулла сказав: «Я надіюся, ви простите своєму батькові, я беру на себе все, що він зробив неправильно».

Думаю, у тітки Сундарі ситуація була ще гірша. Вона була згнана романом з моїм батьком і своєю вагітністю. Тому виїхала з Гомбонга, не знаючи куди дітися...

Не знали, як вийти з такого становища, і ми з мамою. Пізніше мамі вдалося відкрити маленьку крамничку, щоб яюсь зводити кінці з кінцями. Та жити все одно було тяжко.

Тітка Сундарі народила сина і зупинилася в моєї бабусі, що проживала в іншому місті. Минули два важкі роки. Діти обзивали її сина незаконнонародженим. Тітці довелося з того міста виїхати.

Всупереч моїм бажанням, моя мама піддалася на благання Сундарі і вирішила взяти її з дитиною до себе, хоча в нас і своїх проблем було досить. Після того я зненавиділа маму, особливо коли довідалася, що вона планувала знову вийти заміж.

Я почала задумуватись, який сенс молитися п'ять разів на день. Або не обманювати в школі. Який смисл стримуватися від гріховних речей? Все одно я не потраплю на небеса, тому що не можу простити матері. Мене переповнила злість, і я вирішила відкритися від релігії. Перестала бути ввічливою, завжди робила те, що мені хотілося. Почувалася вільною, порушувала всі встановлені правила.

Яюсь я зустріла одну зі своїх подруг, в якій був викидень, а пізніше дізналася, що поліцейські арештували мого друга, спійманого на злочинстві. Це змусило мене задуматися: невже я хочу такого життя? Життя в релігійних рамках не зробило мене щасливою, але й життя без правил також було не таким, якого мені хотілося.

Потім настав Рамадан, і я повернулася до своєї віри, почала молитися, читати Коран, захотіла бути ближчою до Бога. Яюсь у щирій молитві я сказала: «Боже, я всім серцем хочу Тобі догодити. Вкажи мені дорогу, і я піду, куди б Ти мене не повів...» І передо мною появилася яскрава світло. У цьому світлі з'явилася фігура чоловіка в білій одежі. Я не могла детально бачити риси Його обличчя, але Його присутність діяла яюсь заспокоїливо. І раптом, не знаючи, як, я усвідомила, що це був Ісус. Він сказав: «Йди за Мною, Діні, йди за Мною!».

Я була у великому сум'ятті, але мимоволі прошептала: «Господи, адже я мусульманка, як я можу йти за Тобою? Про Тебе говорять, що Ти — Бог християн, Бог невірних, які не знають Аллаха».

Однак Він хотів, щоб я прийшла до Нього. Сльози почали заливати моє лице, і нарешті я сказала: «Боже, якщо це і є дорога істини, тоді я хочу йти за Тобою!». В ту мить я відчула такий спокій в душі, якого ще ніколи не відчувала. Я побачила, як Він усміхнувся, а потім потихеньку зник.

— Сподіваюся, я не образила вас? — запитала я свою попутницю-мусульманку.

— Що б не відбулося з вами, воно сильно вас зачепило, — відказала вона.

— Ніколи більше я не залишусь колишньою. Я змінилася з того дня, почала шукати християн. Познайомилася з однією християнською сім'єю. Спочатку вони боялися мене. Я попросила в них Біблію і почала її читати. Я приховувала це від матері, але незабаром вона про все дізналася.

— І що було далі? — поцікавилася попутниця.

— Мати благала мене змінитися. Вона плакала, думала, що в моєму наверненні до Христа є її вина, що я зробила це навмисне, щоб помститися за її рішення вийти заміж.

— А інші члени сім'ї як?

— Проклята! — кричали на мене родичі. — Ти більше не з нами!..

— Я пообіцяла Богові, що коли Він вкаже мені дорогу, я піду за Ним. Я сказала родичам, що не збираюся нікого образити, але я прийняла рішення.

— Діні, твоє мати і ми, — говорили родичі, — також прийняли рішення. Як мусульмани, ми відповідальні за виховання наших дітей. Обов'язок дітей — поважати і слухатися батьків. Якщо ти вирішиш йти своєю дорогою в релігії, тоді тобі нести відповідальність за своє життя. Це означає, що гроші на все — їжу, школу, житло — тобі доведеться шукати самій. На все! Тепер забирай свої речі і йди геть.

Не знаю, звідки взялися в мене сили, але я пішла з дому і переїхала в місто Соло. Мені було 16. Я наймала кімнату і пішла в школу вчитися на соціального працівника. Закінчила перший рік навчання. Знайшовши тимчасову роботу після занять, яюсь зводила кінці з кінцями...

Повернулася додому через три роки. Закінчивши школу, я влаштувалася на роботу в Семарангу. Поступово все нормалізувалося...

— Сподіваюся, все зашилось позаду. Ім нелегко було простити тобі? — знову обізвалася пасажира.

— Насправді, з образою найбільше боролася я.

— Як? Хіба християни не повинні прощати?

— Так, повинні. Але між розумом і серцем велика віддаль. Одного разу я таки прийшла до своєї тітки і її сина і попросила у них прощення за своє жадливе до них ставлення.

Бамбак (син тітки) повернувся зі мною в Джакарту. Я дала йому грошей, щоб він розпочав свій бізнес. Мені також потрібно було простити своєму померлому батькові, що я і зробила...

... Поїзд рушив. Попутниця сказала: «Мені здається, що Бог спеціально зупинив цей експрес заради тебе, щоб ти звільнилася від образи». «Так, — відповіла я. — Я також про це подумала. Часто не знаю, куди Він мене приведе, але пообіцяла йти за Ним, а Він завжди приведе мене туди, куди потрібно».

— Ти так говориш, ніби Бог — твій друг. Сподіваюся, це кінець цієї історії?

— Ні, це лише початок історії, але я вірю, що в неї буде гарний кінець.

Субота чи неділя?

І досі багато віруючих сперечаються з приводу того, в який день треба поклонятися Господу і збиратися в церкві на богослужіння.

Багато хто вважає, що потрібно дотримуватися суботи, як це роблять євреї. Але це помилка!

Ті, хто закликає християн святкувати суботу, забувають, що Закон Божий був даний ізраїльському народу, а не поганам. Заповіт, який Господь уклав з людиною в старо-заповітні часи, є угодою між Богом і нащадками Авраама, Ісаака і Якова. Саме тому у Повторенні Закону ця заповідь вказує на вихід євреїв з Єгипту: «І будеш пам'ятати, що був ти рабом в єгипетському краї, і вивів тебе Господь, Бог твій, звідти сильною рукою та витягненим плечем, тому наказав тобі Господь, Бог твій, святкувати суботний день» (5 М. 5:15). А в Книзі пророка Ісаї євреям дається обітниця Бога благословити народ ізраїльський у разі дотримання суботи: «Будеш ти споживати спадщину Якова, батька твого» (Іс. 58:14).

Ми, християни, перебуваємо не під Законом, а під благодаттю. Якщо хтось думає, що, святкуючи суботу, він виконує Закон Божий, він глибоко помиляється. По-перше, ніхто, окрім Самого Бога, не в змозі виконати Його Закон. Порушуючи хоча б одну заповідь (навіть у думках), людина стає порушником всього Закону: «Бо хто всього Закону виконує, а згрішить в одному, той винним у всьому стає» (Як. 2:10).

По-друге, Закон був даний для того, щоб людина усвідомила свою гріховність, а не почала вдавати, що здатна виконати Закон: «Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним — Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20).

По-третє, християни померли для Закону, щоб жити для Христа: «Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богів» (Рим. 7:4).

Ми, християни, уже ввійшли у відпочинок через жертву Ісуса Христа. Суботство залишається тільки для тих, хто через невірство і непослух Богу досі не ввійшов в Божий відпочинок через Ісуса Христа (Євр. 3, 4). Це поширюється і на

невірних євреїв, і на неохристиянські культури, що підлаштовуються під християнство, котрі не визнають Ісуса Христа Богом.

Однак виконанням старозаповітної суботи неможливо заслужити спасіння і прощення гріхів. Господь спасає нас благодаттю по вірі в жертву Ісуса Христа, а не за ділами: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

Ми проводимо служіння в неділю — день воскресіння Христа. На це є дві вагомі причини.

Ісус воскрес в перший день тижня: про це можна прочитати в 28-му розділі Євангелія від Матвія, у 16-му розділі Євангелія від Марка, у 24-му розділі Євангелія від Луки і у 20-му розділі Євангелія від Івана.

Учні Христа збиралися в перший день тижня: «Того ж дня — дня першого в тижні — коли вечір настав, а двері, де учні збиралися були, були замкнені — бо боялися євреїв, — з'явився Ісус, і став посередині та й промовляв до них: «Мир вам!» (Ів. 20:19).

«А дня першого в тижні, як учні зібралися на ламання хліба, Павло мав промову до них, бо вранці збирався відбутися, і затягнув своє слово до півночі» (Дії 20:7).

«А щодо складок на святых, то й ви робіть так, як я постановив для Церков галатійських. А першого дня в тижні нехай кожен із вас відкладає собі та збирає, згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду» (1 Кор. 16:1-2).

Поклоніння Богів у неділю не започатковано Новим Заповітом. Не лише перші християни прославляли Господа в недільні дні. Господь у Старому Заповіті звелів Своему народові збиратися на богослужіння не тільки в сьомий день, а і в перший день тижня ще до того, як Він дав заповіді: «А першого дня будуть у вас священні збори, і сьомого дня священні збори. Жодна праця не буде робитися в них, тільки що їсти кожній душі, те єдине робитимете ви» (2 М. 12:16-17).

А ось веління Господа про свята:

Свято Опрісноків: «А п'ятнадцятого дня того місяця — свято Опрісноків для Господа, сім день будете їсти опрісноки. Першого дня будуть святі

збори для вас — жодного робочого зайняття не будете робити. І будете приносити для Господа жертву сім день; сьомого дня — збори святі, жодного робочого зайняття не будете робити» (3 М. 23:6-8).

Свято Кучок: «І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «Промовляй до Ізраїлевих синів, кажучи: П'ятнадцятого дня того сьомого місяця — свято Кучок, сім день для Господа. Першого дня святі збори, жодного робочого зайняття не будете робити. Сім день будете приносити огнену жертву для Господа; восьмого дня — святі збори будуть для вас, і принесете огнену жертву для Господа; це віддання свята — жодного робочого зайняття не будете робити. «Оце свята Господні, що скликуватимете на них святі збори, щоб приносити огнену жертву для Господа, цілопалення, хлібну жертву й заколену жертву, і жертви литі — належне днів в його дні, окрім Господніх субот, і окрім дарів ваших, і окрім усіх ваших обітниць, і окрім усіх ваших дарувань, що дасте Господеві» (3 М. 23:33-38).

Зверніть увагу на те, що перший і восьмий дні тижня — це неділя!

День відпочинку і День спасіння

День спасіння почався з тієї миті, коли Ісус Христос помер на хресті за наші гріхи і воскрес третього дня згідно з Писанням. З тієї миті для людини відкрився прямий доступ до Бога, відчинилися двері в Його відпочинок. Цей день триває близько 2000 років. І кожен, хто приймає жертву Ісуса Христа, хто визнає Ісуса Христа Богом, входить у відпочинок Бога. Слово Боже проголошує: «Ось тепер час прийнятний, ось тепер день спасіння!» (2 Кор. 6:2). Отже, наш день відпочинку вже почався і триває кожного дня протягом 2000 років, а не тільки в суботу.

«Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятися» (Ів. 4:24). Це означає, що ми повинні вклонятися Богам не в якомусь певному місці і не в якийсь певний день, а в будь-який час на будь-якому місці.

Під час дискусії про свята і особливі дні апостол Павло не сказав, що треба святкувати суботу. Навпаки, він сказав: «Один вирішное день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим. 14:5).

Отже сьогодні нас повинно хвилювати не те, чи святкувати день суботній, а те, чи увійшли ми у відпочинок Божий через жертву Ісуса Христа».

СВІДЧЕННЯ

Андрій Петроль:

Я вирішив померти

«Найголовнішим для мене було зробити це далі від дому, щоб мене ніхто не знайшов і щоб мама не дізналася про це. Аби їй не було боляче. Мені здавалося, що вона менше побиватиметься, якщо я це зроблю десь далеко».

Андрій народився і виріс в Мінську. Коли йому сповнилося 15 років, його батьки розвелися. Працювати Андрій почав рано, тому що грошей постійно не вистачало. Мріючи вибратися із злиднів, після третього курсу економічного інституту він разом з друзями поїхав до Англії.

Спочатку працював на будові. Вивчав англійську мову, влаштувався на ринку нерухомості. Працювати було не легко. Мрії швидко розбагатіти погасли. І все ж жити тут було значно легше.

Він згадує: «Ми побачили, що безкарно і без проблем можна пом'якшити свою стару куртку на дорогу. Зайти до кімнати для примірки, зняти стару куртку і вийти в новій. Це можна безкарно спекулювати з кредитними картками. Купити паспорт, відкрити на нього банківський рахунок, взяти кредит на 20 тисяч фунтів. Потім викинути паспорт — і тебе ніхто не знайде».

Безкарність і можливість заробити «легкі гроші» все більше оволодали думками. Незабаром в Андрія визрів план. Він вирішив одружитися за гроші на якійсь-небудь англійській громадянці і через два роки стати громадянином Великої Британії. Але план провалився.

Він почав задумуватися над своїм життям — у 25 років ніколи не був коханим, потрібним для когось. І він впав у депресію. Надіючись вийти з неї, Андрій повернувся до Білорусі. Але і вдома невдачі переслідували його. Врешті-решт Андрій вирішив, що таким невдахам, як він, не варто жити. Він згадує: «Найголовнішим для мене було зробити це далі від дому, щоб мене ніхто не знайшов і щоб мама не дізналася про це. Аби їй не було боляче. Мені здавалося, що вона менше побиватиметься, якщо я це зроблю десь далеко».

Хлопець поїхав до Ялти. Три дні блукав містом, ретельно обдумуючи, де і як краще це зробити. Цілу ніч простояв на опорі високовольтних ліній, накинувши зашморг на шию. Дивився в долину, бачив якісь вогники. Напевне, це пливли кораблі. Хлопця душили сльози, але він не наважувався зістрибнути і повиснути на мотузці.

Якось невидима сила стримала його від останнього кроку. Та бажання покінчити з собою не покидало, і Андрій вирішив зробити це за допомогою пігулок.

Забрався на десятий поверх 12-поверхового будинку, випив усі пігулки і заснув, думаючи, що заснув назавжди. Але прокинувся від жахливого відчуття нудоти.

Саме в тому під'їзді якийсь хлопець ремонтував дах. Побачивши, в якому стані Андрій, він запросив його до себе. Довго говорив з ним про Бога, запропонував піти до церкви. Проте Андрій думав про одне: йому треба довести справу до кінця.

Він повернувся до тих опор. Дуже довго стояв, але врешті наважився і зробив цей крок... Відчув різкий біль в горлі, удар об землю... Андрій не розумів, що сталося. Думав, напевне, мотузка обірвалася. Доторкнувся до горла — шкіра облізла, важко було дихнути.

Що ж робити? Як закінчити існування на цій тлінній землі? Змучений Андрій повернувся до нового знайомого. Вранці вони разом пішли на пункт, де годували бездомних. Там той хлопець допомагав служителям церкви.

Уперше за тиждень Андрій нормально поїв. А через два дні погодився піти до церкви. Він стояв на зібранні і молився: «Господи, зміни мій розум, я хочу в Тебе вірити, але не можу».

Нові друзі допомогли йому знайти тимчасове житло. За три місяці, проведені в атмосфері любові і турботи, Андрій дуже змінився. Він зрозумів, що таке покаєння, відчував доторк Духа Святого. Як голодна дитина, він ковтав і ковтав нові відкриття.

А незабаром з'ясувалося, що одна дівчина з церкви вже давно молилася за нього. Коли Оленка тільки побачила Андрія, то подумала, що десь його бачила. А потім згадала про сон. Їй снилося спокійне море, і вони удвох сидять на якійсь колоді. Хлопець зізнається їй у коханні і просить вийти за нього заміж. Після того сну Оленка молилася, щоб Господь привів того хлопця, благословив і оберігав його.

Можливо, молитви Оленки і зберегли йому життя. А її сон справді сповнився. Сьогодні Андрій і Оленка — чоловік і дружина. Вони щасливі і вдячні Богам один за одного.

Два роки тому Андрій і подумати не міг про таке. Бог допоміг Андрію полюбити життя і по-іншому подивитися на себе. Ісус для нього став Другом, змінив його розум. Андрій сьогодні розуміє, що яким вчинив самогубство, опинився би в пеклі. І мріє допомагати людям, які ніні опинилися в такому стані, в якому колись був він.

Якщо ви любите життя...

«Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай стримає свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу. Ухилийся від злого та добре чини, шукай миру й женися за ним!» (1 Петр. 3:10-11).

Ві хочете, щоб ваш шлюб був міцним? Хочете прожити разом довге і щасливе життя? Якщо так, вам треба звернути пильну увагу на слова апостола. А він говорить, що коли подружжя хоче жити щасливо і насолоджуватися спільним життям, їм доведеться стримувати «свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу».

Слово раюо — «стримувати», перекладається як «зупинитися, робити перерву, відпочивати». Слово kakos — «лихий» ще означає «огидний, мерзенний, що завдає шкоди». У контексті тут мова йде про слова, які завдають шкоди, руйнують, знищують. Ви коли-небудь були такими злими, що вибухали і говорили жахливі слова, про які потім жаліли? Апостол Петро говорить:

«Якщо хочете жити разом довгим і щасливим життям, то навчіться не говорити одне одному грубих, принизливих, що завдають болю, слів. Час змінити свою поведінку».

Потім апостол закликає чоловіків і дружин стримувати «уста свої від говорення підступу». Грецьке слово dolos — «підступ» також перекладається як «лукавство, маніпуляція». Маніпуляція і лукавство руйнують шлюб. Маніпулюючи одне одним, обманюючи, подружжя створює атмосферу недовіри і вже не може підтримувати в домі мир і гармонію.

Якщо ви хочете мати добре життя і щасливий шлюб, вам доведеться навчитися не тільки ніколи не говорити злих слів, але й «ухилитися від злого». Якщо тривалий час своєю поведінкою, ставленням і перепадами настрою ви, самі того не помічаючи, руйнуєте свій шлюб, вам треба відкласти таку практику, відвернутися від цих дій і будувати довірливі відносини, міцний, здоровий шлюб.

Подружжя повинне чинити добро. Слово

роіео — «чинити» включає в себе елемент творчості. Якщо важко придумати, що доброго ми можемо зробити своїй дружині (чоловікові), треба підійти до цього творчо і постаратися зрозуміти, чим можна потішити її чи його. Слово agathos — «добрий» передбачає корисні, благодіючі, добрі дії. Отже, аби ваш шлюб був благословенним, міцним, довгим, здоровим, мусите стати благословенням для дружини (чоловіка).

Далі апостол радить шукати миру. Шукати — це переклад форми слова zelos, що означає твердий намір мати щось чи стати кимось. Граматична форма цього дієслова вказує на постійні, енергійні пошуки чогось. Людина спрямовується на пошуки, вона зосереджується на цьому, вона не збирається здаватися і не зупиниться, поки не одержить бажаного.

Що за скарб закликає так завзято шукати апостол Петро? Мир! Будь-яка людина, яка тривалий час перебуває в щасливому шлюбі, скаже, що мир у стосунках не приходить випадково. Якщо подружжя живе в мирі і гармонії, значить, вони наполегливо до цього прагнули, виявляючи одне до одного терпіння і розуміння. Якщо ви не задалися цілком за будь-яких обставин зберігати

мир з дружиною (чоловіком), то між вами постійно спалахуватимуть конфлікти.

Якщо ви хочете мати мир в сім'ї, ви повинні прагнути до цього. «Шукай миру й женися за ним». Слово dioko — «гнатися» перекладається як: «переслідувати, полювати». Це слово більше годиться для мисливця, який вирушає в ліс і невідступно переслідує тварину. Він спостерігає, вичікує, все ретельно обмірковує і спланує, він має намір гнатися за твариною, поки її не спіймає. Хіба не цікаво, що Петро вибрав саме це слово, кажучи, як ми повинні шукати мир?

Мир не прийде до нас сам. Якщо ми хочемо мати мир у стосунках, нам доведеться стати «мисливцями»: розробити план, якщо буде потрібно, переслідувати мир, гнатися за ним і з допомогою Святого Духа придумати, як «схопити» його і принести у свій дім.

У наш час шлюби укладаються швидко і так само швидко розпадаються. Тому якщо подружжя багато років живе в щасливому шлюбі, отже, воно до цього прагнуло. Тож візьміть слова апостола Петра близько до серця. Вирішіть зробити все, щоб ваш шлюб був міцним, здоровим і щасливим. Звісно, доведеться попрацювати, але якщо ви хочете жити щасливо, це варте того.

У пошуках істини

На одній із зустрічей Великої Вісімки президент Росії Дмитро Медведев подав тестовий взірець нової монети, єдиної для всіх країн. Напис на цій монеті звіщає: «Єдність у різноманітності». Це висловлювання прийнятне для кожної людини, яка живе на землі. Якщо ми станемо єдиними в різноманітності, настане гармонія.

Біблія про ці речі говорить простіше: «Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?» (Ам. 3:3). А згадаймо стародавніх філософів. Усі вони шукали відповідь на питання, у чому сенс життя. Усі інститути світу намагаються відповісти на питання, що зробить життя на землі кращим і щасливішим. Вони проголошують високі гасла: знання, технічний прогрес можуть вас зміцнити, вдосконалити, розширити ваші можливості.

А чи визначили ми для себе мету в житті, чи знаємо, у чому сенс нашого перебування на землі? Особливо важливо це для молодих людей, які будують плани на майбутнє. Одні живуть за принципом: «Сьогодні все добре, і не має значення, що буде завтра». Інші живуть завтрашнім днем, і їм байдуже, що відбувається сьогодні.

Але в мозаїці життя кожен з нас — це маленька частинка загальної панорами. Бог — Творець всього, а ми лише частинка Його задуму, Його мозаїки.

Одного разу британський прем'єр Вінстон Черчіль сказав, що істину охороняють відповідальні охоронці брехні. Дуже часто люди в пошуках істини стикаються зі сторожами неправди, які відкидають ілюзії і міфи, змінюючи вартісні пріоритети.

Чи приведуть цілі, які ми визначили для себе, до вічності з Богом на небесах? Останнім часом я все більше думаю про те, що незабаром для мене втрачатимуть актуальність такі речі, як: на якому автомобілі я їздив, чим харчувався, в якому домі жив. А що буде актуально? Взаємини з Богом.

Чи задумується ви сьогодні над тим, яка кінцева мета вашого життя? Якби мені довелось починати

жити заново, то я зробив би те, про що сьогодні кажу: записав кінцеву мету, визначив те, чого я хотів би досягнути. Визначив би кроки, які дозволили б мені прийти до цієї мети. І з юних років шов би цією дорогою.

Життя засвідчує, що успіху досягають зазвичай лише цілеспрямовані люди.

Стратегія битви

Є елементарні речі, які ми повинні робити. Те, як думаємо ми і як мислить Бог, може не збігатися. Мої і Божі стандарти можуть не відповідати одні одним. Кожен мислить і чинить у міру свого розуміння життя. Але є Всемогутній Бог, Котрий розширює всякі межі, робить реальним досягнення будь-яких цілей.

У Біблії описується історія про звичайного юнака Гедеона, котрому Бог звелів зібрати армію, щоб розбити мідянітан, які прийшли захопити їх землю. Гедеон зібрав армію із 32 тисяч чоловік. Армія противника набагато переважала їх кількісно і силою.

«І сказав Господь до Гедеона: «Численний той народ, що з тобою, щоб Я дав мідянітан в його руку, — щоб не запишався надо Мною Ізраїль, говорячи: «Рука моя спасла мене» (Суд. 7:2).

Бог сказав Гедеону, щоб боязливий повернувся додому. І уявіть — кожен другий в цій армії пішов геть. Залишилось десять тисяч воїнів. Але Бог знову сказав Гедеону, що людей забагато. І звелів залишити тільки тих, котрі будуть пити воду з джерела, не відводячи свого погляду від Гедеона. Таких виявилось 300 чоловік. «І сказав Господь до Гедеона: «Трьома сотнями мужів, що хлебтали, спасу тебе і дам мідянітан у твою руку» (Суд. 7:7).

Де тут логіка, де план? У чому полягає стратегія битви, у чому був її успіх? Чим Божя стратегія відрізняється від людської? Ці 300 мужів перемогли не своїми здібностями чи силою. У тій ситуації вони зверталися до Бога, щоб Він дарував їм перемогу.

Часто ми розраховуємо на якийсь людський ресурс і можливості, але не завжди розуміємо, що успіх в житті дає Бог. І Той Бог, Котрий кілька тисяч років тому допоміг Гедеону, — це Бог, Котрому ми служимо сьогодні.

Смирення робить сильним

Що це за ресурс, котрий може розширити ваші межі і зробити вас успішним, допоможе досягнути тих цілей в житті, які ви сьогодні перед собою ставите? Існують елементарні принципи, яких необхідно дотримуватись, щоб вони привели до успіху.

Якщо ви — молода людина, то визначіть для себе мету життя і запишіть її. Моліться про це, прокидаючись вранці і лягаючи спати. Схиляючи кожного дня коліна перед Богом, ви можете вистояти перед ким завгодно. Смирення, пошана до Бога дозволяють сміливо дивитися в лице ворогам.

Смирення перед Богом робить нас сильнішими за сильних світу цього.

Смирення перед Богом дозволить нам досягнути тих цілей, які ми поставили перед собою.

Усе, що потрібно було Гедеону для перемоги, — це молитися. «І сталося тієї ночі, і сказав до нього Господь: «Устань, зійди до табору, бо Я дав його в руку твою. А якщо ти боїшся зійти — зійди ти та Пура, твій слуга, до табору. І почуєш, що вони говорять, а потім зміцняться твої руки, і ти зійдеш до табору» (Суд. 7:9-11).

Не було ніякої стратегії. Усе, що робило військом Гедеона, — кожен стояв на своєму місці «і тримали рукою своєї лівої смолоскипа, а рукою своєї правої — сурми, щоб сурмити. І кричали вони: «Меч за Господа та за Гедеона!» (Суд. 7:20). Це викликало в таборі ворогів сильне збентеження і жах, і вони почали вбивати один одного. Оті 300 мужів навіть не билися, вони стояли перед Господом і кричали: «Меч за Господа та за Гедеона!».

Як таку численну армію могли розбити 300 чоловіків? Тільки Божою стратегією, яка здатна знищити всіх ворогів. Стоячи перед Богом, ми можемо вести духовну боротьбу, вирішуючи всі проблеми нашого життя, і бачити Його перемогу.

Станьмо учнями Христа

Люди в пошуку гармонії життя вирішили одного разу побудувати Вавилонську вежу. У той час це був пік технічної досконалості. Люди настільки захопились своєю затією, що залишили Бога. А Бог подивився на це і сказав, що зруйнує увесь їх технічний прогрес, всі їх плани, змішає мови так, що вони не зможуть розуміти один одного.

Сьогодні вчені говорять, що люди, які доживуть до 2030 року, будуть жити 110-120 років. Вчені вважають, що це не буде проблемою. Чому потрібно під-

вищувати пенсійний вік? Виявляється, люди почали довше жити. Така проблема нині у світі. Тому нам треба радіти, що ще в такому віці на пенсію вийдемо — незабаром комусь треба буде до 100 років чекати.

Виявляється, технічний прогрес нині настільки сильний, а політики — настільки мудрі, що вони намагаються знайти в різноманітності єдність. І навіть вже придумали єдину монету для всіх.

Але неможливо досягнути єдності в різноманітності без Бога. Ніщо не може привести до єдності так, як поклоніння Богові. І ми, настільки різні в церкві — за національним, соціальним статусом, стаємо єдиними, коли починаємо поклонятися Богу. Приходить гармонія з неба, і неможливе Бог робить можливим.

Якщо сенс життя не буде полягати в поклонінні Богу, то ми ніколи не прийдемо до гармонії життя. Ісус Христос не просто так сказав ці слова: «Пізнаєте правду — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32). Коли в Нього запитали, що таке правда, Він відповів: «Я — дорога, і правда, і життя». Ісус Христос — це правда. Дорога до істини, до свободи лежить тільки через учнівство Ісуса Христа.

«Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете» (Ів. 8:31). Якщо станемо учнями Ісуса Христа, істина обов'язково зробить нас вільними.

Едуард ГРАБОВЕНКО.
Єпископ.

Яку релігію вибрати

Ресторани переманюють людей, дозволяючи вибирати їжу на свій смак. Кав'ярні вихваляються сотнями різних сортів кави. Навіть купуючи будинки й автомобілі, ми можемо знайти те, що найбільше відповідає нашим бажанням. Перед нами величезний вибір. Ми можемо знайти будь-що відповідно до своїх власних смаків і потреб.

А що ж стосовно релігії, яка би відповідала нашим бажанням? Як щодо релігії без почуття вини, без вимог, без нагромадження надокучливих «можна» і «не можна»? Такі варіанти існують, але чи можна релігію вибирати так само, як, скажімо, морозиво?

Багато голосів змагаються за нашу увагу. Чому ми маємо вважати Ісуса вищим за, скажімо, Магомета чи Конфуція, Будду чи Джозефа Сміта? Та й взагалі, хіба не ведуть усі дороги на небеса? Чи не однакові всі релігії у своїй основі?

Правда полягає в тому, що не всі релігії ведуть на небеса, як і не всі дороги ведуть у потрібне нам місце.

Ісус єдиний наділений божественним авторитетом, оскільки Він єдиний переміг смерть. Магомет, Конфуцій та всі інші по сьогодні залишаються у своїх могилах, але Ісус вийшов із могили через три дні після смерті на римському хресті. Кожен, хто має владу над смертю, безперечно, заслуговує на увагу.

Докази воскресіння Ісуса неспростовні. Перше, понад п'ять сотень очевидців воскреслого Христа — а це не дрібниця! Неможливо ігнорувати 500 голосів. Доказом також є пуста гробниця

— вороги Христа могли б легко зупинити всі розмови про воскресіння, якби продемонстрували Його мертве тіло, проте вони не мали що показувати. Могила була порожня.

А чи не могли учні Христа викрасти Його тіло? Навряд. Аби запобігти цьому, могилу Ісуса пильно охороняли озброєні солдати. Беручи до уваги, що Його найближчі послідовники втекли у великому страху під час Його арешту і розп'яття, просто неймовірно припускати, щоб ця група переляканих рибаків пішла проти вишкolenених професійних воїнів. Воскресіння Христа неможливо спростувати — це факт!

Ще раз наголосимо: кожен, хто має владу над смертю, заслуговує на увагу. Ісус довів Свою силу над смертю, тому варто прислухатися до Його слів. А Ісус твердить, що Він — єдиний шлях до спасіння (Івана 14:6) Він — не просто один зі шляхів, Він — єдиний шлях! І цей Ісус говорить: «Прийдіть до Мене всі втомлені та обтяжені, — і Я заспокою вас» (Матвія 11:28).

Світ жорстокий, і життя складне. Більшість із нас відчули це на собі? То чого ж ви потребуєте? Кардинальних змін чи просто культу? Живого Спасителя чи одного з багатьох мертвих «пророків»? Змістовних стосунків чи порожніх ритуалів? Ісус — не один із можливих варіантів, Він — єдиний варіант!

«Правильна релігія» в Ісусі, якщо ви прагнете прощення (Дії 10:43). «Правильна релігія» в Ісусі, якщо ви прагнете змістовних стосунків з Богом (Івана 10:10). «Правильна релігія» в Ньому, якщо ви прагнете до вічного дому в небесах (Івана 3:16). Повірте в Ісуса Христа як свого Спасителя — і ви не пожалкуєте! Повірте, що Він може простити ваші гріхи, — і ви не розчаруєтеся.

Якщо ви бажаєте мати правильні стосунки з Богом, помоліться, але пам'ятайте: промовляння цієї або будь-якої іншої молитви не спасе. Лише віра у Христа може врятувати вас від гріха. Ця молитва — просто спосіб висловити Богові свою віру в Нього і подякувати Йому за дар спасіння.

«Боже, я знаю, що згрішив проти Тебе і заслуговую на покарання. Але Ісус Христос зазнав покарання, призначеного мені, щоб через віру в Нього я міг бути прощений. Я вірю, що Ти — мій Спаситель. Дякую за Твою чудову милість і прощення, за Голгофську жертву і дар вічного життя! Амінь!».

Хто такі «свідки Єгови»

Секта, відома сьогодні як «свідки Єгови», виникла у Пенсильванії в 1870 році як група з вивчення Біблії. Заснував її такий собі Чарльз Рассел. Рассел також почав писати серію книг під назвою «Дослідження Писань», яка до його смерті налічувала шість томів. Ці книги включають у себе практично всю теологію свідків.

Після смерті Рассела його друг і наступник Джозеф Резерфорд у 1917 році написав сьому й останню книгу цієї серії — «Довершена таємниця». У 1886 році було засноване «Товариство Вартової башти» для забезпечення швидкого поширення вчень руху. Цю групу називали «расселітами», поки через внутрішній розкол у 1931 році вона не була перейменована на «свідків Єгови». Група, від якої вони відокремились, почала називати себе «Дослідниками Біблії».

У що ж вірять свідки Єгови? Детальний розгляд їхніх доктрин стосовно таких питань, як божественність Христа, Трійця, Святий Дух, спасіння, викуплення тощо, демонструє, що вони не дотримуються ортодоксальних християнських позицій. Свідки Єгови вірять, Ісус — це архангел Михаїл, найвища коли-небудь створена істота. Таке твердження, по своїй суті, суперечить Біблії, адже там ясно стверджується, що Ісус — Господь (Івана 1:1, 14; 8:58; 10:30).

Свідки Єгови також вірять, що спасіння досягається через поєднання віри, добрих діл і смирення. Але і це твердження суперечить Біблії, де неодноразово повторюється, що спасіння досягається лише завдяки вірі (Івана 3:16; Ефесян 2:8-9; Титу 3:5). Вони відкидають ідею Трійці, кажучи, що Ісус є створеною особою, а Святого Духа вони сприймають просто як Господню силу. Свідки Єгови відкидають концепцію викуплення Христом усіх гріхів віруючих Своєю смертю — замість цього вони дотримуються теорії, яка стверджує, що смерть Ісуса — це плата лише за перворідний гріх Адама.

Як свідки Єгови оправдовують і аргументують ці небіблійні доктрини? Вони стверджують, що Церква протягом багатьох років спотворила Біблію, і у зв'язку з цим вони наново переклали її, назвавши це «перекладом Нового світу». «Товариство Вартової башти» змінило текст Біблії, аби підігнати його під своє лжевчення, замість того, щоб вчинити навпаки. «Переклад Нового світу» перевдавався багато разів, оскільки свідки Єгови знаходять дедалі більше

біблійних текстів, що суперечать їхнім доктринам.

Свідків Єгови можна з легкістю назвати культом, який лише зовні опирається на Біблію. «Вартова башта» базується на оригінальних і розширених вченнях Рассела, Резерфорда та їх послідовників.

Керівний орган «Вартової башти» — єдиний орган цього культу, який володіє виключною компетентністю тлумачити Біблію. Іншими словами, усе, що говорить «Вартова башта» про вірші Біблії, вважається незаперечним, і незалежна думка категорично не підтримується. Це прямо суперечить Павловим настановам Тимофію (і нам також): намагатися «поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди» (2 Тимофію 2:15). Ці слова — чітка інструкція від Бога для кожного з Його дітей. Він бажає, щоб усі ми щоденно вивчали Біблію, аби наша поведінка не суперечила Його Слово.

Свідки Єгови заслуговують на похвалу за «євангелізаційні зусилля». Можливо, не існує іншої такої релігійної групи, як свідки Єгови, яка настільки старанна у поширенні своєї звістки. На жаль, ця звістка повна перекручень, домислів і обману. Лише Бог здатний відкрити їм очі на істину Євангелія — правдивого вчення Божого Слова.

Тату, пограйся зі мною...

Чимало батьків силкуються заспокоїти докори сумління, викликані браком часу для власних дітей, приносячи їм подарунки: дорогі ігри, техніку, модне вбрання. Дехто також намагається «купити» дитину кишеньковими грошима.

Один тато розповідав: «Коли, повернувшись із чергової подорожі, я привіз синові якусь вишукану іграшку, він попросив: «Тату, пограйся зі мною». Речі ніколи не заміняють дитині безпосереднього зв'язку з батьком і мамою. Дарування багатьох дорогих іграшок, коли батьки мають слабкий контакт із дитиною, може викликати, хіба що, їхню жадібність, навчити їх пасивності, претензійності та споживацького стилю життя. Мала дитина очікує від батька турботливої і доброзичливої присутності, проведеного разом часу, спільної гри, а не речей.

Особливо сини тужать за батьковою присутністю – за поглядом, усмішкою, добрим словом, похвалою, обіймами. Коли вони знають, що батько їх любить, то не почуватимуться ображені його зауваженнями.

Добрий зв'язок з батьком для хлопців – це важливе підтвердження їхнього чоловічого дозрівання. Коли ж татусі ставляться до синів-підлітків із байдужістю, ті намагаються привернути їхню увагу всілякими вибриками.

Американський письменник Пол Остер, згадуючи свого батька, пише: «Не залишали мене у спокої думки, аби вчинити щось надзвичайне. Я хотів здивувати тата якимось героїчним подвигом. Що більше тато був стриманий і недоступний,

то більшою мені здавалася ставка. Але якщо хлоп'яча воля позначена ідеалізмом і впертістю, то водночас вона абсурдно практична. Мені було дев'ять років, і не було поблизу дитини, яку я міг би врятувати з палаючого будинку».

Коли батько не розмовляє з сином щиро, відкрито, а лише контролює його поведінку, допитуються про навчання й оцінки, той сприймає таке ставлення як неприємний іспит. Суворі догани, позбавлені сердечності, доброзичливості та співчуття, сприймаються як дресирування або маніпуляція. І хоча поради, що їх батько дає дитині, можуть бути цілком слушні, та все одно через брак зв'язку почуттів із ним ці слова сприймаються як вираження суровості або

«чплення до старих грехів».

Син дає батькові право доступу до своїх проблем, труднощів та клопотів, якщо відчуває його доброзичливість, щирість і справжнє бажання прийти на допомогу. Коли хлопець навчений прикрим досвідом, що розповідь про всі його проблеми – це чергова нагода для батька до читання моралі, він замикається у собі, сам намагається дати раду своїм важким справам. А коли його запитаєш про труднощі – тільки буркоче під ніс: «Все добре» або й просто бреше.

Діти потребують не грошей батька, його подарунків, повчань і порад – вони щодень потребують його присутності, довірливої розмови з ним, доброго слова, тобто його самого.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Уже більше 12 років наша благодійна місія працює на медіапросторі Прикарпаття. Наша ціль – серед розмаїття християнських напрямків і конфесій говорити про те, що єднає всіх християн, – про віру в Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя.

Ми переконані, що нині, коли на пропаганду всілякого роду гріха і збочень витрачаються колосальні кошти, християнам не можна байдуже спостерігати, як люди потрапляють на гачок ворога душ людських і прямують до загибелі. Ми зобов'язані скористатися можливістю, яку дав нам Бог, щоб звідати людям Добру Новину Ісуса Христа.

Діяльність місії потребує немалих коштів – на друк газети, поштові видатки, банківські послуги, виплату податків тощо. 30 відсотків покриваються за рахунок Івано-Франківської церкви християн віри євангельської. 20 відсотків – спонсорська допомога. Кошти за передплату ледве покривають поштові видатки і послуги. Решту доводиться щомісяця вишукувати самотужки.

Враховуючи умови сьогодення, місія безплатно надсилає газети тим, хто передплатити їх не в змозі, – малозабезпеченим, інвалідам, в'язням, нездоланим людям тощо. На це теж потрібні немалі кошти.

Оскільки проповідь Євангелія – це спільна праця всіх християн, звертаємося до вас із проханням стати активним співпрацівником місії через фінансове служіння. Бо «ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить! І хто садить, і хто поливає – одне, і кожен одержить свою нагороду за працю свою. Бо ми – співробітники Божі» (1 Кор. 3:7-9).

Разом працюймо на нашу спільну мету – спасіння душ людських. А нагорода від Господа за ваше щире серце і готовність чинити добре діло, яке Він приготував для вас (Еф. 2:10), не забариться!

Упродовж минулого року кілька разів зростали видатки на друк, зросла вартість поштових послуг. Це змушує нас дещо збільшити ціну за передплату газети.

У 2012 році вартість пересилання становитиме:

одного примірника газети – 60 грн. за рік;
19 примірників (0,5 кг) – 320 грн. за рік;
38 примірників (1 кг) – 500 грн. за рік;
78 примірників (2 кг) – 620 грн. за рік.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірю»); або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірю»).

УВАГА! Місія, окрім газети «Вірю», видає ще й часопис «За євангельську віру». Щоб уникнути непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. А на квитанції про переказ коштів на наш рахунок **ОБОВ'ЯЗКОВО** вкажіть своє ім'я та прізвище.

Християнська поштова служба «Відкрита книга»

Останню книгу Д. Вілкерсона, а також богословську, історичну, художню та іншу християнську літературу та аудіо-відеопродукцію

МОЖНА ЗАМОВИТИ:

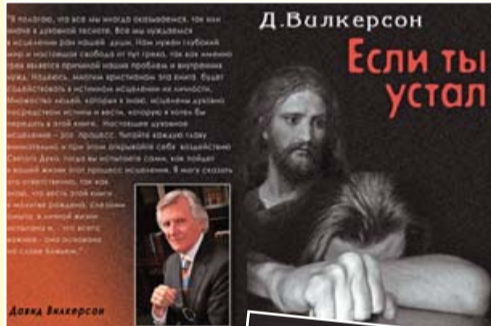
* написавши нам за адресою:
Сидяга Надія,
а/с 387, м. Тернопіль, 46011
* зателефонувавши:
(0352) 43-56-63,
097 59 35 933
* електронною поштою:
sidaga@ukr.net
Оплата:

* на пошті – електронним переказом за адресою:
Сидяга Надія Іванівна, а/с 387, м. Тернопіль, 46011
* у банку – на рахунок банку «Аваль»:
ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ,
МФО 380805, р/р 26006154613, код 2457002115,
ПП Сидяга Олексій Олексійович.

А ще ви можете замовити безкоштовний каталог, що містить:

* прайс книг з новинками літератури
* прайс християнської атрибутики
* прайс аудіопродукції
* прайс нових християнських фільмів DVD та AVI (для комп'ютера) форматів

УВАГА: уперше в Україні – бібліотека електронних християнських книг!

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВЄ м. Радехова Львівської області

Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.,
СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НЕТІШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», РИМ, зона Топ Сапієнса,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 – «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 – «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 – «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 – «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 – «Вірю»

о 20.35 – «Людина і вічність»

о 22.45 – «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» –

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ – о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРЮЮ
УВАГА!
Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 8:00
ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірюю» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org
Богослужіння відбувається:
Неділя - 10:00
Середа - 18:30
За адресою:
м. Львів,
вул. І. Блажкевич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Божє»
Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)
ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo
Телефон: № 678-292-970
http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

ВІРЮЮ

№ 11 (154)
листопад 2011 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923 ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не заберде поділяє погляди авторів.